

Arrest

nr. 169 475 van 9 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 3 maart 2016 heeft ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot weigering van de afgifte van een visum van 29 januari 2016.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 23 juni 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag in tot het verkrijgen van een visum type D, in functie van haar vader, die erkend vluchteling is.

1.2. Op 29 januari 2016 beslist de gemachtigde tot weigering van de toekenning van een visum type D. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...) Commentaar: Betrokkene diende een aanvraag in tot het bekomen van een visum D met als doel zich in België te vestigen bij zijn vader H. S. M. A. Gelet op het feit dat betrokkene op het moment van indiening meerderjarig was, kan betrokkene zich niet beroepen op de bepalingen in de wet van 15.12.1980 die betrekking hebben op gezinshereniging.

Tevens zijn er ter staving van de aanvraag van betrokkene onvoldoende humanitaire elementen naar voren gebracht die de uitzonderlijke afgifte omwille van humanitaire redenen van een visum D op basis van art. 9 en 13 van de wet van 15.12.1980 zou kunnen rechtvaardigen.

Overwegende dat uit het administratief dossier van betrokkene niet blijkt dat betrokkene afhankelijk is van de familieleden die in België verblijven. Ten eerste, het is onvoldoende duidelijk waar en in welke omstandigheden betrokkene op dit moment verblijft en wat zijn activiteiten zijn. Betrokkene heeft evenwel een voldoende mature leeftijd bereikt om in het land waar hij verblijft zelf in te staan voor zijn behoeften: hij was immers bijna 20 jaar op het moment dat de aanvraag tot het bekomen van een visum D werd ingediend en uit het dossier blijkt geen enkele reden waarom hij niet in staat zou zijn te werken in het land waar hij verblijft. Ten tweede, uit de historiek van het dossier van de familie blijkt dat het zeer waarschijnlijk is dat betrokkene reeds geruime tijd gescheiden leefde van zijn familieleden. Immers, de moeder van betrokkene en vier van diens broers/zussen dienden reeds op 02.09.2014 een aanvraag in tot het bekomen van een visum D gezinshereniging om zich in België te kunnen vestigen bij hun echtgenoot resp. vader. Betrokkene diende zelf pas op 23.06.2015 een aanvraag in tot het bekomen van een visum D om zich bij zijn vader in België te vestigen. Betrokkene diende dus niet op hetzelfde moment als zijn andere familieleden de aanvraag in en aldus kunnen we aannemen dat betrokkene niet meer samenleefde met de zonet genoemde familieleden.

Overwegende dat uit het administratief dossier van betrokkene niet blijkt dat betrokkene geïsoleerd in het land waar hij verblijft zou zijn. De vader van betrokkene verklaarde tijdens het indienen van diens asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten in 2011 zes biologische kinderen te hebben waaronder betrokkene en de vier kinderen die zich ondertussen in België bevinden. De vader van betrokkene verklaarde echter nog een dochter te hebben genaamd N. A. (02.02.1997, Somalië). Gezien zij zich niet in België bevindt en er geen informatie omtrent betrokkene is in het dossier van betrokkene, is onduidelijk waar N. nu is. Betrokkene bewijst evenwel niet waarom hij niet bij zijn zus zou kunnen gaan wonen. De vader van betrokkene verklaarde tijdens het indienen van de asielaanvraag eveneens vier kinderen onder voogdij te hebben gehad: I. A. A. (in 2011 15 jaar; een dochter van een oom van betrokkene), N. A. A. (in 2011 12 jaar; een halfzus van de moeder van betrokkene), A. A. (in 2011 12 jaar), A. A. (in 2011 9 jaar). Er is evenmin geweten waar deze laatst genoemde kinderen verblijven en waarom betrokkene zich niet bij hen zou kunnen voegen.

Overwegende dat betrokkene zijn aanvraag heeft ingediend meer dan een jaar na het toekennen van het statuut van vluchteling door de Belgische autoriteiten aan zijn vader. Hieruit volgt dat de vader van betrokkene diende te bewijzen voldoende bestaansmiddelen te hebben om betrokkene zijn verblijf financieel te dekken, voldoende huisvesting te hebben om betrokkene te kunnen ontvangen en dat betrokkene vanaf aankomst zou kunnen worden verzekerd via de wettelijke ziekteverzekering.

Geen van laatstgenoemde documenten werd voorgelegd ter staving van de door betrokkene ingediende aanvraag.

Overwegende dat betrokkene evenmin een bewijs van ongehuwde staat voorlegt.

Gelet op al het voorgaande, kan aan betrokkene geen visum D worden afgeleverd.

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 9 en 13 van de wet van 15/12/1980

Beperkingen:

Aanvrager

PSN:8094119

Naam: S.

Voornaam: K. A.

Geslacht: Mannelijk

Huidige nationaliteit: Somalië

Geboortedatum: 14/07/1995 (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"(...) Schending materiële motiveringsplicht, Schending artikel 10 en 12bis Vreemdelingenwet, Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

11.1.1. Verzoekende partij deed haar aanvraag tot het verkrijgen van een visum type D in de Belgische Ambassade te Kampala (Oeganda) dd. 23 juni 2015.

De thans bestreden beslissing werd genomen dd. 29 januari 2016 en werd ter kennis gebracht aan verzoekende partij dd. 4 februari 2016.

11.1.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

11.1.3. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht en met artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 12bis, §2; derde en zesde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier. (...)

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden. "

De wet is duidelijk. De thans bestreden beslissing werd niet genomen binnen de termijn van zes maanden.

Verzoekende partij heeft dus automatisch recht op verblijf, aangezien geen beslissing genomen werd binnen het termijn van zes maanden.

Verwerende partij zal zich misschien trachten te verdedigen dat in deze toepassing kan gemaakt worden van artikel 12bis, §2; vijfde lid van de Vreemdelingenwet:

"In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager. "

Verzoekende partij heeft op geen enkel moment een schrijven ontvangen van de verwerende partij waarin bijkomende documenten werd opgevraagd, evenmin werd een met 'reden omkleed' schrijven opgesteld waarin een verlenging van de beslissingstermijn van drie maanden wordt meegedeeld.

Indien verwerende partij bijvoorbeeld meer info wenste omtrent de redenen waarom verzoekende partij niet samen met haar andere broers en zussen de gezinshereniging had of waarom hij als meerderjarige alsnog meent aanspraak te maken op gezinshereniging met haar vader, dan moest men dat ook zo motiveren in een met reden omklede beslissing en verzoekende partij de kans te geven om een en ander uit te klaren.

Verzoekende partij diende op 23 juni 2015 een aanvraag gezinshereniging in met haar vader. geen humanitair visum.

Aangezien de termijn niet verlengd werd, heeft verwerende partij door de beslissing op 29 januari 2016 te nemen, de termijn van zes maanden overschreden.

Minstens had verwerende partij binnen de zes maanden moeten meedelen deze aanvraag niet als een aanvraag gezinshereniging te kunnen beschouwen en dus verder te zullen onderzoeken vanuit humanitaire hoek. Dit gebeurde in casu niet.

Meer nog: verwerende partij zou anders telkens bij een laattijdige beslissing uit het niks kunnen motiveren vanuit humanitaire hoek om de vergetelheid om binnen de zes maanden-termijn te antwoorden te kunnen repareren. Dit kan uiteraard niet de bedoeling geweest zijn van de wetgever.

Verzoekende partij vindt het uiteraard fantastisch en bewonderenswaardig dat verwerende partij spontaan haar aanvraag vanuit humanitaire hoek wil bekijken, doch dit kan haar uiteraard niet ontslaan van de plicht om binnen de zes maanden minstens te antwoorden op de aanvraag gezinshereniging (waarbij dan eventueel gesteld kan worden dat de aanvraag later nog onderzocht zal worden vanuit humanitaire hoek).

Verzoekende partij dient dus in het bezit gesteld te worden van een visum type D, aangezien zij recht heeft op een verblijfskaart in België.

11.1.5. De thans bestreden beslissing is in strijd met de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 10 en 12bis van de Vreemdelingenwet. (...)"

2.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding.

2.1.4. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij op 23 juni 2015 een visumaanvraag lang verblijf (type D) indiende om zich te herenigen met haar vader die in België erkend vluchteling is. Het verblijfsmotief van de verzoekende partij wordt aangemerkt als *“humanitair”*. Ook uit de bijlage H die de ambassade heeft overgemaakt aan de dienst vreemdelingenzaken blijkt *“Attestation de dépôt (art 9 humanitaire)”* (eigen vertaling: attest van neerlegging (art. 9 humanitair) en worden de bewoordingen *“Date du dépôt effectif de la demande (articles 40bis et 40ter)”* (eigen vertaling: datum van effectieve neerlegging van de aanvraag (artikelen 40bis en 40ter) doorstreept. Hoewel deze artikelen betrekking hebben op de gezinshereniging met een Belg, blijkt uit de doorstreping dat in casu geen aanvraag visum gezinshereniging, in casu in kader van artikel 10 van de vreemdelingenwet, werd aangevraagd, maar wel een visum lang verblijf om humanitaire redenen. De artikelen die betrekking hebben op de termijn waarbinnen moet beslist worden inzake de aanvraag van een visum gezinshereniging (artikel 12bis, §2, derde en zesde lid van de vreemdelingenwet) zijn dan ook niet van toepassing.

Zelfs indien in casu zou kunnen aangenomen worden dat verzoekende partij wel een visum gezinshereniging in toepassing van artikel 10 van de vreemdelingenwet indiende, quod non in casu, dan nog dient gewezen op de bepalingen van artikel 12bis, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat luidt:

“De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.”

Zo vereist artikel 10, §2, tweede lid van de vreemdelingenwet dat verzoekende partij het bewijs aanbrengt van behoorlijke huisvesting van de referentiepersoon nu verzoekende partij meer dan een jaar sinds de erkenning van de referentiepersoon gewacht heeft om haar aanvraag in te dienen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij dit document niet heeft bijgebracht. Derhalve kan niet gesteld worden dat de datum van indiening van de visumaanvraag 23 juni 2015 is en dat op 29 januari 2016 de termijn van zes maanden waarbinnen een beslissing moet genomen worden conform artikel 12bis, §2, derde lid van de vreemdelingenwet verstreken was zodat de verwerende partij conform artikel 12bis, §2, zesde lid van de vreemdelingenwet evenmin verplicht was verzoekende partij toe te laten tot verblijf.

2.1.5. Het eerste middel kan niet worden aangenomen. Een schending van de door de verzoekende partij aangevoerde bepalingen en beginselen ligt niet voor.

2.1.6. In een tweede middel – wat verzoekende partij verkeerd vermeldt als derde middel – voert zij de schending aan van artikel 8 EVRM en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekende partij betoogt als volgt:

“II.2.1. Artikel 8 EVRM luidt als volgt:

“Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

II.2.2. Verwerende partij heeft in casu een positieve verplichting om verzoekende partij en haar vader een gezins- en familieleven te laten onderhouden en uitbouwen. Dit gebeurt door een afweging van de verschillende belangen in kwestie.

In het geval dat een familieleven aangetoond is (quod in casu, zie supra) dient de verwerende partij, op grond van artikel 8 EVRM, dus over te gaan tot een afweging van de verschillende belangen in de zaak.

8

Verwerende partij stelt onder andere in de thans bestreden beslissing dat verzoekende partij nog steeds in het gezelschap is van haar andere familieleden.

Verzoekende partij vraagt zich af waar verwerende partij die indruk gehaald heeft. Verzoekende partij is net zoals de rest van haar familie gevlucht uit Somalië en verblijft thans – op een illegale wijze – in Oeganda en afwachting en in de hoop om snel haar familie in België te vervoegen.

Aangezien de vader van de verzoekende partij in België erkend werd en de broers en zussen van verzoekende partij wel de toelating kregen om hun ouders te vervoegen in België, kan de verwerende partij in elk geval niet ernstig voorhouden dat de verzoekende partij en de andere kinderen in Somalië (of in casu in Oeganda) kunnen samenwonen. Een familieleven in Somalië of elders is voor hen dus onmogelijk.

II.2.4. Nergens uit het dossier blijkt dat de verwerende partij een belangenafweging heeft gemaakt met betrekking tot de mogelijkheid dat verzoekende partij en haar vader redelijkerwijze hebben om elders een familieleven voort te zetten.

II.2.5. De bestreden beslissing is dus in strijd met artikel 8 EVRM en met de materiële motiveringsplicht.”

2.1.7. Waar verzoekende partij een schending opwerpt van haar familiaal leven, wijst de Raad erop dat het EHRM het begrip “gezinsleven” in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende ‘graad’ van gezinsleven kan worden vastgesteld. De gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld. Met betrekking tot de gezinsband tussen ouders en meerderjarige kinderen ligt het evenwel anders. De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM slechts de hechte persoonlijke banden tussen familieleden beschermt. Opdat in het bijzonder een relatie tussen meerderjarige kinderen en ouders onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden.

In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l’article 8 de la Convention sans que soit démontrée l’existence d’éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt.

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de vader van verzoekende partij al minstens sinds medio 2011 in België verblijft daar hij op 25 juli 2011 een asielaanvraag heeft ingediend. Verzoekende partij leeft aldus reeds meerdere jaren gescheiden van haar vader. Ondanks het feit dat haar vader reeds op 25 maart 2014 erkend werd als vluchteling, heeft de verzoekende partij tot 23 juni 2015 gewacht om een visum aan te vragen ten einde naar België te komen in het licht van humanitaire overwegingen om haar vader te vervoegen. Verzoekende partij die twintig jaar is en die reeds meerdere jaren gescheiden leeft van haar vader, waarbij zij evenmin bewijzen bijbrengt van financiële afhankelijkheid en dergelijke, toont niet aan dat er een bijzondere band van afhankelijkheid is met haar vader die verder zou gaan dan gewone affectieve en emotionele banden.

De Raad kan de bevindingen in de bestreden beslissing dan ook geenszins kennelijk onredelijk bevinden waar de verwerende partij oordeelt dat: “*Betrokkene heeft evenwel een voldoende mature leeftijd bereikt om in het land waar hij verblijft zelf in te staan voor zijn behoeften: hij was immers bijna 20 jaar op het moment dat de aanvraag tot het bekomen van een visum D werd ingediend en uit het*

dossier blijkt geen enkele reden waarom hij niet in staat zou zijn te werken in het land waar hij verblijft. Ten tweede, uit de historiek van het dossier van de familie blijkt dat het zeer waarschijnlijk is dat betrokkene reeds geruime tijd gescheiden leefde van zijn familieleden. Immers, de moeder van betrokkene en vier van diens broers/zussen dienden reeds op 02.09.2014 een aanvraag in tot het bekomen van een visum D gezinshereniging om zich in België te kunnen vestigen bij hun echtgenoot resp. vader. Betrokkene diende zelf pas op 23.06.2015 een aanvraag in tot het bekomen van een visum D om zich bij zijn vader in België te vestigen. Betrokkene diende dus niet op hetzelfde moment als zijn andere familieleden de aanvraag in en aldus kunnen we aannemen dat betrokkene niet meer samenleefde met de zonet genoemde familieleden.”

Met haar betoog dat zij zich afvraagt op basis waarvan de verwerende partij de indruk heeft dat er nog andere familieleden in het herkomstland zijn, slaagt de verzoekende partij er niet in afbreuk te doen aan de vaststellingen van de verwerende partij terzake die zich gebaseerd heeft op de verklaringen van de vader tijdens diens asielaanvraag: *“Overwegende dat uit het administratief dossier van betrokkene niet blijkt dat betrokkene geïsoleerd in het land waar hij verblijft zou zijn. De vader van betrokkene verklaarde tijdens het indienen van diens asielaanvraag bij de Belgische autoriteiten in 2011 zes biologische kinderen te hebben waaronder betrokkene en de vier kinderen die zich ondertussen in België bevinden. De vader van betrokkene verklaarde echter nog een dochter te hebben genaamd N. A. (02.02.1997, Somalië). Gezien zij zich niet in België bevindt en er geen informatie omtrent betrokkene is in het dossier van betrokkene, is onduidelijk waar N. nu is. Betrokkene bewijst evenwel niet waarom hij niet bij zijn zus zou kunnen gaan wonen. De vader van betrokkene verklaarde tijdens het indienen van de asielaanvraag eveneens vier kinderen onder voogdij te hebben gehad: I. A. A. (in 2011 15 jaar; een dochter van een oom van betrokkene), N. A. A. (in 2011 12 jaar; een halfzus van de moeder van betrokkene), A. A. (in 2011 12 jaar), A. A. (in 2011 9 jaar). Er is evenmin geweten waar deze laatst genoemde kinderen verblijven en waarom betrokkene zich niet bij hen zou kunnen voegen.”* Verzoekende partij kan aldus niet gevolgd worden waar zij stelt niet te weten hoe de verwerende partij tot deze bevindingen komt nu de verwerende partij expliciet verwijst naar de verklaringen van de vader dienaangaande tijdens diens asielaanvraag. Het blote betoog van de verzoekende partij dat zij Somalië is moeten ontvluchten doet aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

Verzoekende partij heeft niet aangetoond een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM met haar in België verblijvende vader te hebben. Derhalve ligt geen schending van artikel 8 EVRM voor.

Het tweede middel kan niet aangenomen worden.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER